

Књига пророка Данила – Осамдесет девети број

*Разоткривање лажних доктрина: историјско испитивање
„свакодневне“ у адвентизму*

Jeff Pippenger
2024-02-22

У осамдесет првом чланку у овом низу чланака о књизи пророка Данила укључили смо одломак из Manuscript Releases, том 20, 17–22, где сестра Вајт јасно указује да су учење да „свакодневна“, представља Христову светињу, старешине Прескот и Данијелс примили од „анђела који су били избачени с неба“. Она заправо не поистовећује њихову погрешну представу о „свакодневној“ онако како сам ја то учинио, али историјски запис сасвим јасно показује да је управо то оно што су они настојали да утврде као истину. Они су настојали да препишу поједине делове књиге Урије Смита Daniel and the Revelation, који подржавају разумевање „свакодневне“, које она у Early Writings, страница седамдесет четири, означава као исправно гледиште.

В. В. Прескот је објављивао периодични часопис под насловом The Protestant, у којем је једина тема била уздизање лажног гледишта о „свакодневној“. Он и председник Генералне конференције, А. Г. Данијелс, постали су сатански предстражар како би наставили Прескотове напоре ка утврђивању лажне доктрине као православног гледишта у адвентизму, али док је Елен Вајт била жива, њихов успех у том сатанском настојању био је задржаван. Године 1931, Данијелс је известио да је управо у оној години у којој је био написан одломак из Manuscript Releases (1910), он (Данијелс) имао разговор са сестром Вајт о теми „свакодневне“, и да га је она навела да верује да је гледиште њега и Прескота исправно.

Важно је разумети ову историју, јер сада почињемо наше разматрање умножавања знања које је наступило 1989. године, када су свете реформске линије и последњих шест стихова једанаесте главе Данила били распечаћени. Да би се препознала светлост која је произашла из распада Совјетског Савеза у испуњењу четрдесетог стиха једанаесте главе Данила, неопходно је да се „свагдашња“ и пророчка историја представљена „свагдашњом“ правилно разумеју, јер та историја осликава понављање те историје у стиховима четрдесет до четрдесет пет једанаесте главе Данила. Ти стихови показују да је порука која је у тим стиховима распечаћена „гласови са истока и са севера“, који доводе до коначног прогонства Божјег народа.

Али ће га узнемирити гласови с истока и са севера; зато ће изаћи с великом жестином да затре и сасвим истреби многе. И поставиће шаторе свога дворца између мора на славној светој гори; али ће доћи своје крају, и нико му неће помоћи. Данило 11:44, 45.

Порука четрдесетог стиха, која је била отпечаћена при распаду Совјетског Савеза 1989. године, јесте порука позног дажда која ће папство (цара севера) навести да „изађе с великом јарошћу да затре и сасвим истреби многе“. „Гласови“ су у пророчком смислу порука.

И како ће проповедати ако не буду послани? Као што је написано: Како су красне ноге оних који проповедају јеванђеље мира и доносе радосну вест о добрим стварима! Римљанима 10:15.

Порука познога дажда јесте порука коју износе Божји стражари последњих дана, који певају песму о винограду и песму Мојсија и Јагњета.

Како су лепе по горама ноге онога који доноси добре гласе, који објављује мир; који доноси добре гласе о добру, који објављује спасење; који говори Сиону: Бог твој царује! Стражари твоји подићи ће глас, заједно ће запевати; јер ће гледати очи у очи, када Господ поново доведе Сион. Исаија 52:7, 8.

„Вести“ из четрдесет четвртог стиха једанаесте главе Књиге пророка Данила разјарују човека греха, и тада се извршава коначно папско крвопролиће. Та порука је порука трећег анђела, која нараста у силан поклич при скором доношењу закона о недељи.

„Нико не бива осуђен док не прими светлост и не увиди обавезу четврте заповести. Али када буде изашао указ који намеће лажну суботу, и силни поклич ‘трећег анђела’ буде опомињао људе против клањања звери и њеном лику, тада ће се јасно повући линија између лажнога и истинитога. Тада ће они који и даље устрајавају у преступу примити жиг звери.“ Signs of the Times, November 8, 1899.

„Гласови с истока и са севера“ који разгневљују папство, прерастају у силан поклич при недељном закону, а та порука јесте порука позног дажда који је започео 11. септембра 2001. године. Израз „силан глас“ јесте пророчки термин који представља пораст моћи.

„Истина за ово време, вест трећег анђела, треба да се објављује силним гласом, то јест са све већом силом, како се приближавамо великом завршном испиту.“ The 1888 Materials, 1710.

„Гласови“ из четрдесет четвртог стиха јесу порука позног дажда непосредно пре него што се људско време милости оконча, када Михаило устане. То је иста она порука позног дажда која је дошла 11. септембра 2001. године, али она нараста у силан поклич, или у силан глас, када сто четрдесет и четири хиљаде буду запечаћени и када се тада Свети Дух излије без мере. То је иста она порука позног дажда која је означила раздобље запечаћивања сто четрдесет и четири хиљаде.

Управо је порука позног дажда била фалсификована поруком о миру и сигурности коју лаодикијски адвентизам износи од доласка „магарца“ до доласка „лава“. Раздобље између 11. септембра 2001. године и ускоро долазећег закона о недељи означава самртну постељу лаодикијског адвентизма, а они којима се суди након што Божји дом (Јерусалим) буде осуђен, умиру у истом гробу. Самртна постеља лаодикијског адвентизма налази се између магарца и лава, а порука која се одбацује и производи њихову смрт јесте „глас“ са „истока“

(симбол ислама) и са севера (симбол папства). То је иста порука, која је порука трећег анђела.

Последњих шест стихова једанаестог поглавља Данила, који су били отпечаћени у време краја 1989. године, представљају поруку позног дажда, која се објављује у време када се проповеда лажна порука позног дажда о „миру и сигурности“. Испитивање позног дажда најпре суочава дом Божји, јер ту почиње суд, а затим суочава и друго стадо изван дома Божјег. Из тог разлога, неопходно је разумети „лаж“ која је уведена у лаодикијски адвентизам у трећој генерацији, јер док Бог излива Свога Светога Духа на оне које запечаћује, Он истовремено излива силну заблуду на оне који не примише љубав истине.

Током полемике у првих петнаест година двадесетог века о „свакодневној“, један од људи који су бранили исправно милеритско становиште да је „свакодневна“ симбол паганства био је Ф. К. Гилберт. Гилберт је био обраћеник из јудаизма и савршено је читао и говорио хебрејски. Он је бранио пионирско становиште у књизи пророка Данила на основу свог разумевања хебрејског језика. Године 1910, исте оне године када је сестра Вајт написала рукопис који ће деценијама бити сакривен, а који је указивао да је гледиште Данијелса и Прескота о „свакодневној“ потекло од Сотониних анђела, Гилберт је са сестром Вајт имао лични разговор о питању „свакодневне“.

Знамо да је имао разговор, јер је одмах (следећег дана) сачинио сажетак разговора који је водио са сестром Вајт. Године 1931. А. Г. Данијелс је изнео тврдњу да је имао разговор са сестром Вајт о теми „свакодневне“ исте оне године — 1910. Данијелс је тврдио да му сестра Вајт није оставила никакав други закључак осим да је „свакодневна“ симбол Христове службе у Светињи. Али Данијелсова тврдња о разговору не само да је била „лаж“, него је то „лаж“ пророчанства која производи силну заблуду.

За оне који можда немају приступ картама из 1843. и 1850. године, важно је разумети да су милерити, када је карта из 1843. године била објављена 1842, још увек веровали да је светиња која је требало да буде очишћена у испуњењу пророчанства о две хиљаде и три стотине година — земља. Када су објавили карту из 1850. године, тада су већ знали да је светиња која треба да буде очишћена небеска светиња. Из тог разлога, на карти из 1843. године НЕМА приказа Божје светиње, али на карти из 1850. године ИМА приказа Божје светиње. Ово је важно, јер је Данијелс тврдио да је у свом разговору са сестром Вајт показао њој карту из 1843. године и указао на светињу на карти. То би било немогуће, јер на карти из 1843. године нема светиње. Његова тврдња о том разговору била је „лаж.“

Када сам 2009. године проучавао ову историју и постао свестан да су људи с обе стране овог питања тврдили да су имали разговор са сестром Вајт о предмету „свакодневне“, послао сам електронску поруку Фондацији Елен Вајт и упитао да ли имају приступ књизи евиденције у којој су забележени разговори сестре Вајт из 1910. године. Одговорили су да још увек поседују ту књигу евиденције. Следе моја електронска порука и одговор Фондације Елен Вајт.

Понедељак, 19. јануар 2009.

Кома се ово може тицати:

Чуо сам да постоји књига евиденције у којој је забележено ко је имао разговоре са сестром Вајт и на шта су се ти разговори односили. Настојим да утврдим или оповргнем да ли је А. Г. Daniells 1910. године имао разговор са сестром Вајт у вези са предметом „свакодневне“. Свесан сам да постоји историјско сведочанство да је до тог разговора дошло, али се питам да ли постоји неки запис у званичној књизи евиденције који то заиста бележи. Истовремено, речено ми је да је и F. C. Gilbert 1910. године имао разговор са сестром Вајт о предмету „свакодневне“, те бих желео да знам да ли се и то може потврдити помоћу књиге евиденције коју је њено особље водило у том периоду. Можда таква књига евиденције није ни постојала, или можда, ако је постојала, ви те податке не објављујете, или је можда ван ваших могућности да то проверите за мене чак и ако заиста постоји. Зато сам, у сваком случају, желео да поставим ово питање. Био бих веома захвалан на свакој помоћи коју бисте могли да пружите.

Драги Џефе,

Хвала Вам на Вашем имејлу. Заиста располажемо прилично потпуним приказом путовања Елен Вајт, заснованим на њеним писмима, дневницима и објављеним распоредима, али не и „путним дневником“ као таквим.

Несумњиво сте читали о посети А. Г. Данијелса Елен Вајт у 6. тому EGW Biography, The Later Elmshaven Years, стр. 256, 257. Нисмо пронашли никакав независан запис о овом разговору. Имамо писмо старешине Гилберта од 1. јуна 1910, у коме наводи свој план да буде у Ст. Хелени (где је Елен Вајт живела) од 6. до 9. јуна. То је сва пратећа документација за коју ја знам.

Бог благословио — Тим Поарије, заменик директора Ellen G. White Estate

Не постоји никакав независан запис да је Данијелс икада водио разговор о теми „свакодневне“, али постоји писмо од Гилберта које показује његову намеру да буде у њеном дому од шестог до деветог јуна 1910.

У биографији сестре Вајт, на коју се позива имање Елен Вајт, где се њен унук осврће на питање интервјуа са Данијелсом, он је забележио Данијелсову тврдњу у вези са фабрикованим интервјуом из 1910. године:

„Нешто касније током тих разговора, старешина Данијелс, у пратњи В. К. Вајта и К. К. Крислера, жељан да од саме Елен Вајт сазна шта је значила њена изјава у спису Рани списи, отишао је к њој и изнео јој то питање. Данијелс је понео са собом Ране списе и карту из 1843. Сео је сасвим близу Елен Вајт и засипао је питањима. Његов извештај о овом разговору потврдио је В. К. Вајт:“

„Најпре сам сестри Вајт прочитао горе наведену изјаву из Раних списа. Затим сам пред њу ставио нашу пророчку карту коју су наши проповедници користили при излагању пророштава из Данила и Откривења. Скренуо сам јој пажњу на приказ светилишта, као и

на раздобље од 2300 година, онако како су били приказани на карти.

„Тада сам упитао да ли се може сетити шта јој је било показано у вези с тим предметом.

„Док се сећам њеног одговора, започела је тиме што је говорила како су неки од вођа који су били у покрету 1844. године настојали да пронађу нове датуме за завршетак периода од 2300 година. Овај подухват имао је за циљ да одреди нове датуме за Господњи долазак. То је изазивало збрку међу онима који су били у адвентном покрету.

„У тој пометњи Господ јој је открио, рекла је, да је гледиште које се заступало и износило у погледу датума било исправно, и да више никада не сме бити одређивања времена, нити икакве друге временске поруке.

„Затим сам је замолио да каже шта јој је било откривено у вези са преосталим делом о „свакодневном“ — Кнезом, војском, одузимањем „свакодневне“ и обарањем светиње.

„Одговорила је да јој те одлике нису биле изложене у виђењу као временски део. Неће бити наведена да даје објашњење тих тачака пророчанства.

„Тај разговор је оставио дубок утисак на мој ум. Без оклевања је говорила слободно, јасно и опширно о периоду од 2300 година, али је у погледу другог дела пророштва ћутала.

„Једини закључак који сам могао извести из њеног слободног објашњења времена и њеног ћутања у погледу уклањања „свакодневне“ и обарања светиње био је да се визија која јој је дата односила на време, и да она није примила никакво објашњење у погледу других делова пророчанства.—DF 201b, AGD statement, Sept. 25, 1931.” Arthur White, Ellen G. White, volume 6, 257.

Данијелс је тврдио да јој је показао карту из 1843. године и упитао је о светињи која није представљена на карти. Тврдио је и да је узео књигу Early Writings и засипао је питањима о томе шта је мислила када је јасно подржала пионирско разумевање „свакодневне“ и да је карта била усмерена руком Господњом. Син Елен Вајт, који је био отац Артура Л. Вајта, биографа који је написао преглед овог наводног догађаја, прихватио је сатански поглед Данијелса и Прескота о „свакодневној“ и посведочио у прилог Данијелсовој тврдњи о ономе што је чуо у разговору. Они једноставно нису били пажљиви са својом измишљеном причом, јер карта из 1843. године не представља светиште на које је Данијелс могао да укаже.

Још једна неистина која је представљена у интервјуу јесте лаж да је одломак из Раних списа био упозорење против „одређивања времена“. Одломак о којем је Данијелс наводно питао гласи овако:

„Видела сам да је карту из 1843. године усмеравала рука Господња, и да је не треба мењати; да су бројке биле онакве какве је Он желео; да је Његова рука била над њом и сакрила грешку у неким бројкама, тако да је нико није могао видети, док Његова рука није била уклоњена.

„Тада сам видела у вези са ‘свакодневном’ (Daniel 8:12) да је реч ‘жртва’ унесена људском мудрошћу, и да не припада тексту, и да је Господ дао исправно разумевање о томе онима који су објавили вапај о часу суда. Када је постојало јединство, пре 1844. године, готово сви су били уједињени у исправном разумевању ‘свакодневне’; али у пометњи након 1844, била су прихваћена друга гледишта, и уследили су тама и пометња. Време није било проба од 1844, и никада више неће поново бити проба.“ Early Writings, 74, 75.

Vili K. Vajt, sin sestre Vajt, prihvatio je lažno gledište o „svagdašnjoj žrtvi“, a njegov sin Artur nastojao je da održi „laž“ povezanu sa razgovorom koji se nikada nije dogodio, pokušavajući da nagovesti da je upozorenje u odlomku iz Spisa ranih iskustava bilo jednostavno i isključivo upozorenje protiv određivanja vremena. Taj argument je izmišljen tridesetih godina XX veka i postaje primarni deo „laži“.

Тим аргументом позабавићемо се у следећем чланку.

„23. септембра Господ ми је показао да је по други пут пружио своју руку да поврати остатак свога народа, и да се напори морају удвостручити у ово време сабирања. У време расејања Израил је био поражен и растрзан; али сада, у време сабирања, Бог ће исцелити и повезати свој народ. У расејању, напори уложени да се истина рашири имали су тек мали учинак, постигли су мало или ништа; али у време сабирања, када је Бог подигао своју руку да сабере свој народ, напори да се истина рашири имаће свој намерава учинак. Сви треба да буду уједињени и ревносни у делу. Видела сам да је срамота да се ико позива на време расејања као на пример који би сада управљао нама у време сабирања; јер ако Бог сада не учини више за нас него што је учинио тада, Израил никада не би био сабран. Једнако је неопходно да истина буде објављена у листу, као и да буде проповедана.

„Господ ми је показао да је карта из 1843. године била вођена Његовом руком и да ниједан њен део не треба мењати; да су бројке биле онакве какве је Он желео. Да је Његова рука била над њом и сакрила грешку у неким бројкама, тако да је нико није могао видети док Његова рука није била уклоњена.

„Тада сам у вези са „Свакодневном“ видела да је реч „жртва“ додата људском мудрошћу и да не припада тексту; и да је Господ дао исправно разумевање о томе онима који су објављивали вапај о часу суда. Када је постојало јединство, пре 1844. године, готово сви су били уједињени у исправном разумевању „Свакодневне“; али од 1844. године, у пометњи, прихваћена су друга гледишта, а за њима су дошли тама и пометња.“ Review and Herald, November 1, 1850.